PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Warszawa, 17 listopada 2025 r.

DIH-3.707.122.2025.MB

DECYZJA DIH-3.152.2025

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 poz. 572 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312) oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji PO.251.C.160.2025.MM Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 14 lipca 2025 r. (PU.8361.66.2025), nakładającej na przedsiębiorcę Panią Sylwię Piętkę prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą KRÓLOWA PIĘKNA SYLWIA PIĘTKA karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r., poz. 168), **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 13 – 24 marca 2025 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (dalej: „Mazowiecki WIIH” lub „organ pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia nr 126/2025 z 14 marca 2025 r. przeprowadzili kontrolę w salonie kosmetycznym, należącym do przedsiębiorcy xxx xxx xxx xxxxx xxxxxxxx xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx xxxxxxxxx xxxxxxx xxxxxxxxx xxxxxxxxxx xxxxxxxx, zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania” lub „przedsiębiorcą”.

Zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r., poz. 1480) – dalej jako „Prawo przedsiębiorców”, 24 lutego 2025 r. skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli, ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego m.in. kontrolę przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168) – dalej jako „ustawa o cenach”. Pismo odebrano 28 lutego 2025 r.

Inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH ustalili, że w miejscu kontroli świadczone były usługi kosmetyczne. Sprawdzono prawidłowość uwidaczniania cen 100 pozycji usług kosmetycznych oferowanych w salonie. Nieprawidłowości stwierdzono przy 6 pozycjach usług, w przypadku których ceny zostały podane z zastosowaniem przedziału cenowego jednostronnie zamkniętego, tj. „cena od..”, co stanowi uwidocznienie cen usług w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości i narusza wymagania określone w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach.
Ponadto sprawdzono 30 pozycji cen usług oferowanych w obniżonych cenach, przy których umieszczono informację: „Nasza cena promocyjna”, „Promocja”. Ustalono, że dla żadnej z usług oferowanych w obniżonych cenach nie uwidoczniono informacji o najniższej cenie tej

usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, co narusza art. 4 ust. 2 ustawy o cenach.
Ustalenia te udokumentowano w protokole kontroli z 24 marca 2025 r. (nr akt kontroli: PU.8361.66.2025).

Pismem z 14 kwietnia 2025 r. zatytułowanym „Odpowiedź na protokół" przedsiębiorca poinformował Mazowieckiego WIIH, że zgodnie z wcześniejszymi założeniami 14 kwietni 2025 r. zbył zorganizowaną część przedsiębiorstwa i nie prowadzi od tego dnia faktycznej działalności gospodarczej, a w najbliższych dniach dokona wykreślenia w CEIDG. Ponadto wskazał, że w związku z powyższym nie będzie wprowadzać zaleceń Mazowieckiego WIIH albowiem nie prowadzi działalności.

Na podstawie art. 61 § 1 i 4 w związku z art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572 z późn. zm.) – dalej jako: „kpa", Mazowiecki WIIH zawiadomieniem z 12 czerwca 2025 r., poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej określonej w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 i 2 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano, że na podstawie art. 10 § 1 Kpa stronie postępowania administracyjnego, przed wydaniem decyzji przysługuje prawo wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów. Ponadto Mazowiecki WIIH zobowiązał stronę do przekazania, informacji w zakresie: uzyskanych przez przedsiębiorcę korzyści majątkowych lub strat w związku z naruszeniem obowiązków oraz wielkości obrotów i przychodu uzyskanych za rok ubiegły.

Pismem z 2 lipca 2025 r. strona wniosła o umorzenie postępowania ewentualnie odstąpienie od wymierzenia kary. Poinformowała ponownie, że zgodnie z wcześniejszymi założeniami, 14 kwietnia 2025 r. zbyła zorganizowaną część przedsiębiorstwa i nie prowadzi od tego dnia faktycznej działalności gospodarczej, a obecnie działalność przedsiębiorcy przejął nabywca.

Dnia 14 lipca 2025 r. Mazowiecki WIIH, na podstawie art. 104 § 1 kpa oraz art. 6 ust. 1 ustawy o cenach wydał decyzję PO.251.C.160.2025.MM (PU.8361.66.2025), nakładającą na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach. Decyzja została odebrana 29 lipca 2025 r.

Dnia 15 września 2025 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK" albo „organem drugiej instancji") otrzymał prawidłowo wniesione odwołanie od ww. decyzji, w którym strona zaskarżyła ją w całości i wniosła o jej uchylenie, zarzucając naruszenie art. 4 i 6 ustawy o cenach oraz art. 6, 7, 8 i 9 kpa.

Pismem z 17 września 2025 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji PO.251.C.160.2025.MM (PU.8361.66.2025) Mazowieckiego WIIH z 14 lipca 2025 r. oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Natomiast art. 4 ust. 2 ww. ustawy wskazuje, że w każdym przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru lub usługi obok informacji o obniżonej cenie uwidacznia się również informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o cenach powoduje – zgodnie art. 6 ust. 1 ww. ustawy – nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały skorygowane. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się:

1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.).

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w salonie należącym do przedsiębiorcy stwierdzono, że:

- dla 6 pozycji usług oferowanych w salonie (na 100 pozycji skontrolowanych), ceny zostały podane z zastosowaniem jednostronnie zamkniętego przedziału cenowego, tj. „cena od..", co stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o cenach.
- dla 30 pozycji usług oferowanych w obniżonych cenach (wszystkie skontrolowane), nie uwidoczniono informacji o najniższej cenie tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, co narusza art. 4 ust. 2 ustawy o cenach.

Mając na uwadze stwierdzone nieprawidłowości, Mazowiecki WIIH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (dwa tysiące złotych) na przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od decyzji strona zarzuciła naruszenie art. 4 i 6 ustawy o cenach jak również art. 6,7, 8 i 9 kpa poprzez niewyjaśnienie dokładne sprawy, nieprzeprowadzenie wszystkich dowodów i nie odniesienie się do pisma informującego o zbyciu przez przedsiębiorcę zorganizowanej części przedsiębiorstwa i zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej. W odwołaniu strona ponownie wskazała, że 14 kwietnia 2025 r. zbyła zorganizowaną część przedsiębiorstwa i nie prowadzi od tego dnia faktycznej działalności gospodarczej, a obecnie działalność przejął nabywca. Ponadto strona poinformowała, że nie będzie wprowadzać zaleceń Mazowieckiego WIIH i wniosła o umorzenie postępowania ewentualnie odstąpienie od wymierzenia kary.

Po analizie zarzutów podniesionych przez stronę w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Prezes UOKiK wskazuje, iż argumenty te nie zasługują na uwzględnienie.

Po ponownym przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym protokołu kontroli z 24 marca 2025 r. (nr akt kontroli: PU.8361.66.2025) oraz ustaleń w nim zawartych, organ drugiej instancji nie ma wątpliwości, że doszło do naruszenia przez przedsiębiorcę przepisów dotyczących uwidaczniania cen.

Prezes UOKiK podkreśla, iż podstawą wszczęcia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także podstawą nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej były ustalenia faktyczne poczynione w toku kontroli u przedsiębiorcy oraz spójny materiał dowodowy zebrany przez Mazowieckiego WIIH.

Organ drugiej instancji wskazuje, że z protokołu kontroli sporządzonego przez Mazowieckiego WIIH wynika, że w dniu kontroli tj. 13 marca 2025 r. przedsiębiorca świadczący usługi kosmetyczne dla 6 pozycji usług uwidocznił ceny w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, tj. stosując przedział cenowy jednostronnie zamknięty - „cena od..", co narusza wymagania określone w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, a dla 30 pozycji usług oferowanych w obniżonych cenach nie zamieścił informacji o najniższej cenie tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, co narusza art. 4 ust. 2 ww. ustawy.
Organ drugiej instancji wskazuje, że celem ustawy o cenach jest ochrona konsumenta oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Informacja dotycząca ceny służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Art. 4 ust. 1 ustawy o cenach nakłada na przedsiębiorcę obowiązek uwidocznienia cen i cen jednostkowych w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości. Natomiast zgodnie z art. 4 ust. 2 ww. ustawy, w każdym przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru lub usługi obok informacji o obniżonej cenie uwidacznia się również informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Wprowadzenie powyższego przepisu nastąpiło ustawą o zmianie ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 2581), która to zmiana była podyktowana koniecznością ochrony konsumenta przed tzw. „rzekomymi obniżkami". Jak bowiem wynika z Wytycznych Komisji „Celem tego co najmniej 30-dniowego okresu odniesienia jest uniemożliwienie podmiotom gospodarczym żonglowania cenami i przedstawiania fałszywych obniżek cen, np. podnoszenia ceny na krótki okres, aby następnie ją obniżyć i przedstawić jako (znaczącą) obniżkę ceny, co wprowadza konsumentów w błąd. Wspomniany 30-dniowy okres na ustalenie „wcześniejszej" ceny odniesienia jest zatem gwarancją, iż cena odniesienia jest prawdziwa, a nie stanowi jedynie narzędzia marketingowego, które ma wywołać wrażenie atrakcyjności obniżki."

Przepisy ustawy o cenach są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy świadczącego usługi lub dokonującego sprzedaży detalicznej towarów. Nieznajomość przepisów lub ich niewłaściwa interpretacja nie zwalnia z obowiązku prawidłowego uwidaczniania cen i cen jednostkowych oraz informacji o obniżonej cenie. Strona zobowiązana była do wskazania cen oferowanych usług w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, podając dla 6 usług informację o cenie wskazując przedział cen „cena od…" nie spełniła tego obowiązku, a w przypadku informowania o obniżeniu ceny usług (dopisek: „Nasza cena promocyjna", „Promocja") była zobowiązana do przekazania konsumentom informacji o cenie, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki i w przypadku usług obowiązkom tym uchybiła.
Powyższe nieprawidłowości godzą w sposób oczywisty w prawo konsumenta do informacji i uniemożliwiają im dokonanie właściwego wyboru z uwzględnieniem jego sytuacji ekonomicznej. Brak podania wyczerpującej informacji cenowej ogranicza konsumentom możliwości świadomego, najkorzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru, co prowadzi do zagrożenia jego interesów.
Tym samym zarzut naruszenia art. 4 ustawy o cenach należy uznać za bezzasadny.
Biorąc pod uwagę powyższe Prezes UOKiK uznaje jednocześnie za bezpodstawny zarzut naruszenia art. 6 ustawy o cenach. Organ drugiej instancji podkreśla, że niezrealizowanie obowiązków wskazanych w art. 4 ustawy o cenach zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy, jest zagrożone karą pieniężną w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć administracyjną karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy.

Art. 6 ustawy o cenach statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 ww. ustawy. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają przyczyny powstania nieprawidłowości oraz okoliczności podniesione przez przedsiębiorcę, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Prezes UOKiK, odnosząc się do zawartej w odwołaniu informacji dot. zakończenia prowadzenia działalności przez stronę i zbyciu zorganizowanej części przedsiębiorstwa, wskazuje że nie skutkuje to zniesieniem odpowiedzialności za nieprawidłowości stwierdzone podczas kontroli prowadzonej jeszcze wtedy, gdy przedsiębiorca prowadził działalność gospodarczą. Jeżeli przedsiębiorca prowadził działalność bez spełnienia wymagań zawartych w obowiązujących przepisach, i zostało to stwierdzone i udokumentowane w toku kontroli, to wynikające z tego faktu konsekwencje, będą go dotyczyły również po zamknięciu działalności.
Należy również podkreślić, że kara administracyjna nałożona na przedsiębiorcę, który zbył zorganizowaną część przedsiębiorstwa nie przechodzi na nabywcę, ponieważ nie jest to składnik majątkowy a osobiste zobowiązanie przedsiębiorcy.

Prezes UOKiK wskazuje, że również Mazowiecki WIIH, wbrew temu co twierdz strona, odniósł się w swojej decyzji do pism strony informujących o zbyciu zorganizowanej części przedsiębiorstwa i wskazał, że umowa dotycząca zbycia przedsiębiorstwa oraz fakt, iż zaprzestał on prowadzenia działalności gospodarczej nie mają znaczenia w przedmiotowej sprawie.

Biorąc pod uwagę, że strona w odwołaniu wskazała m.in. naruszenie art. 6 ustawy o cenach, organ drugiej instancji orzekając jak powyżej, tak jak organ pierwszej instancji, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnił kryteria wymiaru kary wskazane w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach, tj. stopień naruszenia obowiązków, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o cenach przez przedsiębiorcę oraz uzyskane przez niego korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków, wielkość jego obrotów i przychodu, a także sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.).
Oceniając stopień naruszenia obowiązków, Prezes UOKiK, uznał go za wysoki. W przypadku wszystkich skontrolowanych 30 pozycji cenowych usług oferowanych w obniżonych cenach brak było informacji o najniższej cenie usług w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, a brak jednoznacznego określenia ceny stwierdzono dla 6 usług. W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami konsument nie był w stanie w sposób dokładny oszacować ceny danej usługi. Brak jednoznacznych cen usług pozbawiał konsumenta ważnych informacji, w oparciu o które dokonuje decyzji o skorzystaniu z usługi. Natomiast brak uwidocznienia informacji o najniższej cenie, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki dla usług oferowanych w obniżonych cenach, uniemożliwiał konsumentowi porównanie z ceną obniżoną i oceny czy oferta jest dla niego korzystna. Powyższe w istotny sposób naruszało interes ekonomiczne konsumentów oraz prawo do uzyskania rzetelnej informacji o cenie usługi. Celem przepisów w zakresie uwidaczniania cen jest zagwarantowanie konsumentom łatwej oceny rzeczywistej wielkości rabatu oraz szybszych wyborów rynkowych na podstawie przejrzystych informacji dotyczących cen. Cel ten powinien przyświecać interpretacji stosowanych przepisów. Jest to istotne nie tylko w kontekście prawidłowego podania cen, wielkości obniżki i najniższej ceny z 30 dni przed obniżką, lecz także dla czytelnego sposobu ich prezentacji.
Prezes UOKiK, wziął również pod uwagę skalę naruszenia obowiązków stwierdzając, że naruszenie obowiązków przedsiębiorcy wynikających z przepisów ustawy o cenach dotyczyło wszystkich skontrolowanych pozycji cenowych usług oferowanych w obniżonych cenach (100%) oraz 6% pozycji cenowych, dla których ceny usług zostały uwidocznione w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Należy również zauważyć, że strona została powiadomiona o zamiarze przeprowadzenia kontroli i o jej zakresie przedmiotowym. Zawiadomienie strona odebrała 28 lutego 2025 r., natomiast kontrola rozpoczęła się 13 marca 2025 r. Zatem miała ona, wystarczająco dużo czasu, by przygotować się do kontroli i wyeliminować ewentualne nieprawidłowości. Ponadto organ pierwszej instancji, wbrew temu co twierdzi strona, uwzględnił, że pismem z 14 kwietnia 2025 r. strona poinformowała,

iż dokonuje wykreślenia w CEIDG i w związku z tym nie będzie wprowadzała zaleceń albowiem nie prowadzi działalności. Z kolei oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy w oparciu o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, ustalono, że przedsiębiorca rozpoczął wykonywanie działalności gospodarczej 21 lutego 2024 r., a 16 kwietnia 2025 zaprzestał działalności, zaś 18 kwietnia 2025 r. wpis został wykreślony z rejestru. Mazowiecki WIIH uwzględnił również, że nie stwierdził wcześniejszego naruszenia przez przedsiębiorcę przepisów z zakresu obowiązku informowania o cenach, a strona nie poinformowała o uzyskaniu korzyści majątkowych bądź strat w związku ze stwierdzonym naruszeniem. Strona nie przekazała również informacji o wielkości obrotów i przychodu, jednakże organ drugiej instancji przyjmuje, że kara w wymierzonej wysokości nie stanowi zagrożenia dla bytu przedsiębiorcy. Natomiast przesłanka zawarta w art. 6 ust. 3 pkt 4 ustawy o cenach nie znajduje zastosowania, ponieważ kontrola przeprowadzona przez Inspekcję Handlową w przedmiotowej sprawie nie jest kontrolą przeprowadzoną w sprawach transgranicznych.

W ocenie Prezesa UOKiK wymierzona stronie kara w wysokości 2 000 zł jest właściwa do spełnienia celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2161 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE, 2005/29/WE oraz 2011/83/UE w odniesieniu do lepszego egzekwowania i unowocześnienia unijnych przepisów dotyczących ochrony konsumenta (Dz. Urz. UE. L Nr 328, str. 7), dalej jako: „dyrektywa Omnibus" i proporcjonalna do rozmiaru stwierdzonych nieprawidłowości. Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o cenach kara za niedopełnienie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy wynosi do 20 000 zł.

Cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest właśnie kara pieniężna nakładana na podstawie ustawy o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zatem stwierdzenie – udowodnienie braku informacji w zakresie cen, jak też sprzecznego z ustawą sposobu ich uwidocznienia – jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Powyższa ustawa nie przewiduje przy tym możliwości badania przez organy Inspekcji istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.
Kara pieniężna powinna także odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, który w art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. L z 1998 r. Nr 80) nakazuje, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca (porównaj w tym zakresie wyrok NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012 r., II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK stwierdza, iż Mazowiecki WIIH wydał decyzję zgodną z obowiązującym stanem prawnym przy uwzględnieniu ustawowych wytycznych wymiaru sankcji wskazanych w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach.

Odnosząc się do wskazania w odwołaniu naruszenia 6,7,8 i 9 kpa, Prezes UOKiK zauważa, że ww. przepisy kpa określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią one m.in., że organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa (art. 6 kpa), a w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli (art. 7

kpa). Ponadto, wskazują, że przed wydaniem ostatecznego rozstrzygnięcia (decyzji) organ jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy, zaś określona sprawa oceniania jest na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, a następnie pełnej analizy całokształtu tego materiału celem prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej decyzji administracyjnej (zob. wyrok WSA w Warszawie z 24 kwietnia 2014 r. VIII SA/Wa 1056/13, LEX nr 1486656). Na podstawie całokształtu materiału dowodowego organ ocenia, czy dana okoliczność została udowodniona, a podjęte przez organ rozstrzygnięcie oraz okoliczności stanowiące podstawę rozstrzygnięcia powinny znaleźć odzwierciedlenie w decyzji spełniającej wymogi określone w art. 107 kpa.

W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie, Mazowiecki WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej regułami postępowania administracyjnego, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego. Organ pierwszej instancji podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Ustalenia kontroli zostały udokumentowane w protokole kontroli z 24 marca 2025 r. (nr akt kontroli: PU.8361.66.2025). Zgodnie art. 76 § 1 kpa protokół kontroli jest dokumentem urzędowym. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny. Z protokołu kontroli sporządzonego przez Mazowieckiego WIIH wynika, że w dniu kontroli tj. 13 marca 2025 r. przedsiębiorca świadczący usługi kosmetyczne dla 6 pozycji usług uwidocznił ceny w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, tj. stosując przedział cenowy jednostronnie zamknięty - „cena od..", co narusza wymagania określone w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, a dla 30 pozycji usług oferowanych w obniżonych cenach nie zamieścił informacji o najniższej cenie tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, co narusza art. 4 ust. 2 ww. ustawy.

Ponadto organ drugiej instancji zwraca uwagę, że w komentarzu do kpa Andrzej Wróbel wskazuje, że (Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego LEX/el., 2015) zawarta w art. 8 zasada pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa określa wyraźnie to, co implicite jest zawarte w zasadzie praworządności. Z zasady wyrażonej w art. 8 Kpa wynika bowiem przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i decyzje wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do organów administracji publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań. Dalej można przytoczyć, iż Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku podkreśla, że w celu realizacji pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa konieczne jest „przede wszystkim ścisłe przestrzeganie prawa, zwłaszcza w zakresie dokładnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, konkretnego ustosunkowania się do żądań i twierdzeń stron oraz uwzględniania w decyzji zarówno interesu społecznego, jak i słusznego interesu obywateli, przy założeniu, że wszyscy obywatele są równi wobec prawa" (wyrok z dnia 7 grudnia 1984 r., III SA 729/84, ONSA 1984, nr 2, poz. 117). W ocenie Prezesa UOKiK w przedmiotowej

sprawie tak właśnie postępował Mazowiecki WIIH w postępowaniu przeprowadzonym ściśle zgodnie z wymogami kpa, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego. W niniejszej sprawie, co szeroko omówiono wcześniej, bez najmniejszej wątpliwości stwierdzono, że strona nie dopełniła swojego obowiązku i nie uwidoczniła informacji o cenach w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości oraz nie uwidoczniła najniższych cen z 30 dni przed obniżą, a więc organ pierwszej instancji zobligowany był do wymierzenia kary pieniężnej.
Dodatkowo Prezes UOKiK wskazuje, że z mocy art. 9 kpa na organach administracji publicznej spoczywa obowiązek wszechstronnego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego, a także czuwanie nad tym aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu nieznajomości prawa. W tym celu nałożono na organy obowiązek udzielania stronom niezbędnych wyjaśnień i wskazówek. Jednakże przepis ten nie może być w każdych okolicznościach rozumiany tak, że zwalnia stronę od wszelkiej dbałości o własne interesy i od wszelkiej aktywności procesowej (zob. wyrok NSA z 18 kwietnia 2008 r., sygn. akt II GSK 51/08, LEX nr 467107). W orzecznictwie sądowoadministracyjnym przyjmuje się, że wskazana norma prawna nie stawia organu administracji w pozycji pełnomocnika strony, ponieważ uregulowany w tym przepisie obowiązek jest mimo wszystko ograniczony, a jego celem nie jest doprowadzenie do rozstrzygnięcia sprawy na korzyść obywatela, lecz jedynie "wyrównanie szans" (zob. np. wyrok NSA z 27 sierpnia 1997 r., sygn. akt III SA 66/96), w którym trafnie przyjęto, że użyty w art. 9 kpa zwrot "należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych" nie może być utożsamiony z udzielaniem stronom pomocy prawnej czy zastępowaniem ich aktywności poprzez instruowanie o wyborze optymalnego sposobu postępowania. Również w wyroku z 27 czerwca 2017 r. (sygn. akt II OSK 1867/16) NSA stwierdził, że realizacja przez organ administracji publicznej obowiązku informowania stron, o którym mowa w art. 9 kpa, nie polega na udzielaniu porad prawnych, a jedynie na ogólnym ukierunkowaniu strony co do przepisów prawa znajdujących zastosowanie w jej sprawie. Tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 czerwca 1999 r. (sygn. akt III RN 12/99) wskazał, że "Obowiązek należytego oraz wyczerpującego informowania stron przez organ administracyjny o okolicznościach faktycznych i prawnych, mogących wpływać na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania (art. 9 kpa), nie zwalnia przedsiębiorcy prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą z obowiązku znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia." (wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 20 lutego 2024 r., sygn. II SA/Rz 1213/23).

Biorąc powyższe pod uwagę organ drugiej instancji uznaje zarzuty strony naruszenia art. 6,7,8 i 9 kpa za bezpodstawne.

Prezes UOKiK, po przeanalizowaniu sprawy nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary w ramach instytucji przewidzianej w art. 189f kpa.
Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. W przedmiotowej sprawie przedsiębiorca nie podjął działań naprawczych w zakresie stwierdzonych naruszeń, wskazując na zbycie zorganizowanej części przedsiębiorstwa i

zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej. Jednakże oba wymienione wyżej warunku muszą być spełnione łącznie, a w niniejszej sprawie zakresu naruszenia przepisów ustawy o cenach, a co za tym idzie wagi naruszenia prawa nie można uznać za znikomą, gdyż przedsiębiorca naruszył art. 4 ust.1 ustawy o cenach dla 6 pozycji cenowych świadczonych usług na 100 pozycji sprawdzonych oraz art. 4 ust. 2 ustawy o cenach, dla wszystkich 30 sprawdzonych pozycji cenowych usług świadczonych w obniżonych cenach. O mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o cenach można byłoby mówić w przypadku gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny. Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której konsumenci z uwagi na nierzetelny sposób przedstawienia informacji cenowych, tj. uwidocznienie cen świadczonych usług w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, tj. stosując przedział cenowy jednostronnie zamknięty oraz nieuwidocznienie informacji o najniższej cenie usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki zostali pozbawieni możliwości zapoznania się z ceną usługi oraz oceny rzeczywistej wielkości rabatu. Dodatkowo Prezes UOKiK wyjaśnia, że podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązujących przepisów prawa i jego respektowania. To na przedsiębiorcy spoczywa m. in. obowiązek dopilnowania, by przy oferowaniu do sprzedaży produktów lub usług konsument za każdym razem otrzymywał wyczerpującą, konkretną, rzetelną informację cenową. Podkreślić należy, iż okoliczność ta całkowicie zależy od przedsiębiorcy. Nadrzędnym celem ustawy o cenach jest bowiem ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Jak już wskazano wcześniej wprowadzenie przepisów dotyczących obniżek cenowych produktów miały na celu eliminacje fałszywych obniżek i zagwarantowanie konsumentom łatwej oceny rzeczywistej wielkości rabatu i szybszych wyborów rynkowych na podstawie przejrzystych informacji dotyczących cen, a także stworzenie identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalności gospodarczą. Wskazywanie najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki miało zapobiec sztucznym zawyżaniom cen celem zwiększenia „atrakcyjność" oferty. W ocenie organu drugiej instancji przesłanka dotycząca zaprzestanie naruszania prawa nie została spełniona, a wagi naruszenia nie można uznać za znikomą, w związku z powyższym nie ma podstaw do zastosowania tego przepisu i do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Nadto należy podkreślić, że naruszenia z ustawy o informowaniu o cenach kwalifikowane są jako czyny o charakterze deliktu administracyjnego, który zagrożone są karą pieniężną określoną w art. 6 ustawy o cenach. Postępowania w tym zakresie mogą być prowadzone wyłącznie przez organy Inspekcji Handlowej, zaś z uwagi na właściwość terytorialną, w stosunku do strony mogły być one prowadzone przez Mazowiecki WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Mazowieckiego WIIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 kpa nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa, tj. zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie

kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ustawy o cenach, bowiem dla 100% skontrolowanych pozycji cenowych usług oferowanych w obniżonej cenie nie uwidoczniła najniższej ceny z okresu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki oraz dla 6% pozycji cenowych świadczonych usług uwidoczniła je w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa", tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało"). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia."). Ponieważ jednoznaczna i niebudząca wątpliwości cena oraz najniższa cena z okresu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki muszą być uwidocznione przez przedsiębiorcę w momencie oferowania danego produktu lub usługi, tak aby konsument na tej podstawie mógł podjąć decyzję o zakupie (tj. uwidocznienie cen ma charakter obowiązku przedumownego) zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Podsumowując Prezes UOKiK podkreśla, że niezrealizowanie obowiązków wskazanych w ustawie o cenach zgodnie z jej art. 6 ust. 1, powoduje nałożenie kary pieniężnej. Przepis ten nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Nałożona kara pieniężna w wysokości 2 000 zł, nie została wymierzona w maksymalnej wysokości, lecz w kwocie stanowiącej 10% maksymalnej kwoty, tj. 20 000 zł przewidzianej ustawowo. Wymierzona kara jest adekwatnym środkiem reakcji administracyjno-prawnej na ujawnione naruszenie prawa.

Biorąc powyższe pod uwagę wniosek strony o umorzenie postępowania ewentualnie odstąpienie od wymierzenia kary jest niezasadny.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
   1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
   2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
   3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
   4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Podstawa prawna pouczenia:
Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

Z upoważnienia
Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/